

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

2. VRAĆANJE MOĆI BOGU!

Na našem duhovnom putovanju pripreme za Duhove 2019. godine, razmatrali smo o važnosti molitve kako bismo primili Duha Svetoga. U ovom drugom razmatranju, razmišljat ćemo o važnosti obraćenja.

U Evanđelju se riječ „obraćenje” pojavljuje u dva različita konteksta i upućuje se dvjema različitim kategorijama slušatelja. U prvom slučaju se upućuje svima, a u drugome onima koji su već prihvatili Isusov poziv i s njim su proveli neko vrijeme. Dotaknut ćemo se prvog slučaja samo kako bismo bolje razumjeli drugi, koji je nama mnogo zanimljiviji, pogotovo u ovom prijelaznom trenutku života katoličke karizmatske obnove.

Isusovo propovijedanje započinje programskim riječima:

*„Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!”
(Mk 1, 15).*

Prije Isusa, obraćenje je uvijek značilo „vraćanje natrag” (hebrejska riječ *shub* znači obrnuti smjer, vraćajući korake unatrag). Odnosila se na čin nekoga tko u određenom trenutku života shvaća da je „na krivom putu”, potom se zaustavlja, razmisli i odlučuje se vratiti poštivanju zakona i nanovo ući u savez s Bogom. To podrazumijeva pravu „promjenu smjera”. Obraćenje, u ovom smislu riječi, ima fundamentalno moralno značenje i sugerira ideju o nečemu bolnom za postizanje: mijenjanju običaja/navika.

Ovo je bilo uobičajeno značenje obraćenja na usnama proroka sve do i uključujući Ivana Krstitelja. Međutim, na Isusovim usnama ono se mijenja. Ne zato što On uživa u mijenjanju značenja riječi, već zato što su se Njegovim dolaskom stvari promijenile. „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje!”. Obraćenje više ne podrazumijeva povratak starom savezu i poštivanju zakona, već predstavlja skok prema naprijed i ulazak u Kraljevstvo – hvatanje spasenja koje je došlo ljudima besplatno putem Božje slobodne i neovisne inicijative.

Obraćenje i spasenje su zamijenili mjesta. Nije više prvo obraćenje, a zatim kao posljedica spasenje, nego naprotiv prvo spasenje, a potom kao njegov zahtjev obraćenje. Nije više kao što su govorili posljednji proroci: obratite se i Kraljevstvo će doći među vas, doći će Mesija, nego radije – pokajte se jer je Kraljevstvo došlo, među vama je. Obratiti se znači donijeti odluku koja spašava, „odluku sata” kako je opisuju usporedbe o kraljevstvu.

„Obratite se i vjerujte” ne znači dvije različite i uzastopne stvari, već predstavlja jedno temeljno djelovanje: obratiti se, to jest, vjerovati! Obratite se vjerujući! Sve to zahtijeva istinsko „obraćenje” duboku promjenu u načinu na koji zamišljamo naš odnose s Bogom. To zahtijeva prelazak s ideje o Bogu koji traži, koji zapovijeda i koji prijeti, na ideju o Bogu koji dolazi s punim rukama kako bi nam sve dao. To je obraćenje od „zakona” na „milost” koje je bilo toliko drago sv. Pavlu.

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

Poslušajmo sada drugi kontekst kada se u Evanđelju govori o obraćenju:

„U onaj čas pristupe učenici Isusu pa ga zapitaju: »Tko je, dakle, najveći u kraljevstvu nebeskom?« On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče: »Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko.« (Mt 18, 1-4).

Ovaj put obraćenje znači povratak, povratak čak i u doba kad ste bili dijete! Glagol koji se koristi, *strefo*, označava obrat. To je obraćenje onih koji su već ušli u Kraljevstvo, povjerovali u Evanđelje i dugo su služili Kristu. To je obraćenje nas, onih koji smo godinama možda čak i od samog početka u karizmatskoj obnovi!

Što se dogodilo s apostolima? Što je zapravo značila rasprava o tome tko je najveći? Da im najbitnija briga više nije kraljevstvo, nego njihovo mjesto u njemu, njihovo vlastito ja. Svaki od njih je mogao pronaći neki razlog na osnovu kojeg je mogao težiti biti najveći: Petru je obećan primat, Juda je bio blagajnik, Matej je mogao reći kako je on ostavio više od ostalih, Andrija da ga je on prvi počeo slijediti, Jakov i Ivan da su bili s njim na Taboru... Plodovi ove situacije su očiti: suparništvo, sumnja, sukob, frustracija.

Djeca koja se vraćaju, za apostole, su značila povratak onome što su bili u vrijeme kad su bili pozvani s obale jezera ili iz poreznog ureda: nepretenciozni, bez naslova, bez usporedbi među njima, bez zavisti, bez suparništva. Bogati samo u obećanju („učinit ću vas ribarima ljudi,“) i Isusovom vlastitom prisutnošću. Vratiti se nazad u vrijeme dok su još uvijek bili pratitelji avanture, a ne natjecatelji za prvo mjesto. I za nas povratak na to da budemo kao mala djeca znači povratak u doba kada smo prvi put iskusili Duha Svetog i otkrili što znači živjeti u Kristovu gospodstvu. U doba kada smo izgovorili: „Isus je dovoljan!“ I vjerovali u to.

Zadivljen sam primjerom apostola Pavla opisanog u Filipljanima 3. Otkrivši Isusa kao svog Gospodina, smatrao je svu svoju slavnu prošlost gubitkom, pukim smećem, kako bi zadobio Krista i pravdu na temelju vjere u njega. No malo kasnije u tekstu nailazimo i na izjavu: „*Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio. Jedno samo: što je za mnom, zaboravljam, za onim što je preda mnom, prežem*“ (Fil 3, 13). Na koju prošlost on misli? Ne farizejsku prošlost, nego onu kao apostola. Osjetio je opasnost da se nađe s novom „dobiti“, svojom novom „pravdom“, koja bi proizlazila iz onoga što je učinio u službi Kristu. Sve poništava odlukom: „*Zaboravljam na prošlost, naginjem prema budućnosti*“.

Kako u svemu ovome ne vidjeti dragocjenu lekciju i za katoličku karizmatsku obnovu? Jedan od mnogih slogana koji su kružili u ranim godinama obnove – nešto poput neke vrsta borbenog poklika – bio je: „*Vratimo moć Bogu!*“ Možda je bio inspiriran stihom iz Psalma 68, 35: „*Priznajte silu Božju!*“ koji je u Vulgati preveden kao *Date gloriam Deo super Israel* ili u prijevodu: „*Vratite Bogu Njegovu moć.*“ Dugo vremena sam smatrao ove riječi kao najbolji način da se opiše novina koju je donijela Karizmatska obnova. Razlika je u tome što sam tada mislio kako je poziv upućen ostatku Crkve i da smo mi ti koji su bili zaduženi za njegov odjek; sada mislim da je upućen nama koji smo si, možda i ne shvaćajući, djelomično prisvojili silu koja pripada samo Bogu.

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

Imajući na umu novo pokretanje struje milosti karizmatске obnove, potrebno je „isprazniti svoje džepove”, kako bi zauzeli svoje mjesto ponavljajući s dubokim uvjerenjem riječi koje je predložio sam Isus: „*Sluge smo beskorisne! Učinimo što smo bili dužni učiniti.*” (Lk 17, 10). Učinimo Apostolov odluku svojom vlastitom: „Zaboravljam na prošlost, naginjem se prema budućnosti.” Imitirajmo „dvadeset i četiri starješine” iz Otkrivenja koji su „odložili svoje vijence pred prijestolje” i proglasili „*Dostojan si, Gospodine, Bože naš, primiti slavu i čast i moć!*” (Otk 4,10-11). Riječ Božja upućena Izaiji uvijek je relevantna: „*Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate?*” (Is 43, 19). Blagoslovljeni smo ako dopustimo Bogu da učini novu stvar koju ima na umu upravo sada za nas i za Crkvu.

Moj prijedlog za lanac molitve: tijekom dana ponoviti nekoliko puta jedan od zaziva upućenih Duhu Svetom iz Himna Duhu Svetomu, onaj koji najbolje odgovara vašoj osobnoj potrebi:

Nečiste nas umivaj,
suha srca zalivaj,
vidaj rane ranjenim.

Mekšaj ćudi kamene,
zagrij grudi ledene,
ne daj nama putem zlim.

Fr. Raniero Cantalamessa O.F.M Cap., CHARIS Ecclesiastical Assistant